

gøre ved Vidner, det være sig Krigsminister Madsen eller en anden Deltager i disse Forhandlinger, at han, da Krigsministeren sagde: Vi kunne ikke sælge Seletøj i en saadan Mængde, at Rentebeløbet deraf er nok til at dække Lønningerne, sagde: Nu, saa er jeg ikke med, saa længe skylder det ærede Medlem os det nødvendige Bevis for at rense sig for det, som han kalder en Insinuation, men som ikke er nogen Insinuation, men en ren og skær korrekt Fremstilling af de faktiske Forhold. Men naar det ærede Medlem i den Grad benægter Faktum, som jeg tror, det ærede Medlem for Sorø (Zahle) i Gaar talte noget om, har jeg ingen Lyst til at fortsætte Diskussionen angaaende dette Forhold, og skal derfor her forlade ham. Jeg skal blot berøre et Punkt, som ogsaa andre ærede Medlemmer have omtalt, og som jeg derfor kan tage op paa de andre ærede Medlemmers Konto, det er Bemærkningen om, hvorvidt Reformpartiet er bundet eller ikke paa dette Punkt. Det er Partiet selvfølgelig. Ethvert af de Medlemmer af Venstrereformpartiet, som den 12. Januar i Fjor stemte Ja til den Partibeslutning, der da forelaa, og som gik ud paa at støtte Krigsministeren i Gennemførelsen af de Forslag, der ligge for her, til enhver Tid og paa ethvert Sted, hvor de møde disse Forslag, *naar Situationen for deres Gennemførelse er uforandret*, maa staa paa det samme Standpunkt som i Fjor den 12. Januar. Det turde være selvfølgelig. Og det er ikke til de ærede Medlemmers Ære, de af de 62 Medlemmer, som stemte sammen med os den Gang, at dei Dag eller i Morgen stemme Nej.

Saa gaa vi over til det, der ligger Forslaget noget nærmere. Jeg udtalte til Slutning i Gaar, at hvis det ærede Mindretal formaaede under Forhandlingerne eller senest ved 3die Behandling at fremføre Bevis for, at dette Forslags Gennemførelse i nogen som helst Henseende kunde gribe forstyrrende ind i Forsvarskommissionens Arbejde, kunde virke hindrende paa Forsvarskommissionens Beslutningsfrihed, vilde de sikkert faa Flertallet her i Tinget paa deres Side; i hvert Fald vilde jeg være blandt dem, der forlode dette Forslag og gik bort fra at støtte Ministeren i dets Gennemførelse. Jeg vilde da gaa over til dets Modstandere. Men de Herrer have endnu ikke ført og i Virkeligheden ikke gjort noget Forsøg paa at føre dette Bevis. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) sagde vel i Gaar noget,

der skulde opfattes som et Forsøg paa et Bevis, men det var ret kuriøst, det, det ærede Medlem fremførte. Det er imødegaaet af Flertallet i Betænkningen, og jeg henviser for øvrigt i al Almindelighed til Betænkningen og Flertallets Udtalelser der. Men jeg skal dog tage det op, da det er det eneste Tilløb til et Forsøg, der er gjort for at efterkomme den Anmodning, som jeg stillede til de Herrer i Gaar. Det ærede Medlem sagde omtrent som saa ifølge det, jeg samtidig skrev ned: Det kunde tænkes, at Kommissionen kunde ønske Premierløjtnanternes Tal betydelig nedsat, men saa vil en Lov som den, der her foreslaas, være en Hindring, thi Lønningstillæget er pensionsgivende. Ja, men det er ikke noget Bevis, det er kun en Paastand. Forholdet er, hvad Premierløjtnanternes Lønning angaar — det er jo der, Tampen brænder, skønt det i øvrigt er den mindste Del af hele Lovforslagets Beløb — er en Premierløjtnants Lønning gennemsnitlig for de 4 Lønningsgrader nu for Tiden 1,346 Kr.; efter det foreliggende Forslag vil den blive 1,625 Kr., altsaa 279 Kr. mere. Det er hele Historien. Nu henstiller jeg paa ny til de ærede Medlemmers Overvejelse, om der er nogen, der for Alvor kan tro, at Kommissionen — i det Øjeblik den formulerer sin Indstilling og fremsætter sin Plan angaaende Hærororganisationen med det Resultat, ganske afset fra Lønningerne, dem ser man naturligvis først paa til sidst, at vi skulle have 10 Premierløjtnanter færre — saa vil sige: Ja, men da disse Premierløjtnanter nu koste os 279 Kr. mere om Aaret end før 1906, saa ville vi beholde dem alle ti i Stedet for at lade dem gaa af med Pension af dette Merbeløb paa 279 Kr. pr. Mand. Det ærede Medlem kan ikke alvorligt ville paastaa, at Forholdet vil komme til at foreligge saaledes for Kommissionen, og at denne Lov derfor vilde være en Hindring for Kommissionen i dens Beslutninger med Hensyn til den kommende Hærororganisation. Dette Forhold har jeg imødegaaet i Betænkningen, ligesom jeg ogsaa har imødegaaet den Bemærkning, som det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) kom med, at det jo var muligt, man gik over til det svejtsiske System. Jeg henviste til, hvad Flertallet havde fremsat herom, og jeg skal ikke paa ny gentage det. Men overfor det førnævnte ærede Medlems specielle Eksempel har jeg dog ment det nyttigt at gentage det.

Jeg vender mig nu til det ærede Medlem for Ringsted (Zahle), og jeg skal ikke